

JAMES BLAKE

James Blake

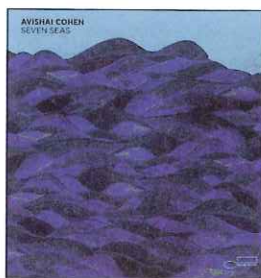
James Blake

London/Universal

DUBSTEP/SOUL/AVANTGARDE

James Blake is de naam die al een paar maanden telkens weer bovendien rijft. Hij groeide op in Engeland met de platen van Motown en jazz. Met Otis Redding en Art Tatum op zijn iPod ging de jonge James naar school. Een selfmade man met een experimentele geest. Weet Blake de hooggespannen verwachtingen in te lossen? James Blake bouwde zijn naam op als dubstep-DJ, remixer en producer maar met zijn debuutalbum stapt hij in de grote, ruwe wereld van de internationale muzieksceën. Zijn introspectieve elektronische stijl is absoluut bijzonder. Een stijl die beweegt tussen soul, folk en R&B en die vaak slechts spaarzaam begeleiding krijgt van piano, beats en effecten. En of het werkt? Jazeker dat het werkt maar het blijft toch raar dat deze Blake nog voor het uitkomen van dit debuut als een soort van commerciële magnet is weggezet. Ga gewoon maar eens naar *Limit Your Love* luisteren, een song van Feist die hij al aanvult. Blake haalde de string-arrangementen weg en zette er een stevige sub-baspartij onder. Het experiment dwaalt over het hele album. Zo zijn de vocalen van Blake werkelijkheid keihard boven rest gemixed. Apart is dat zeker wel. Maar ook commercieel verantwoord? Absoluut niet en juist dat is de aantrekkingskracht van zijn muziek. Eigenlijk rolt de toverbal van eigenwijsheid maar voor op James Blake. Zo gebruikt hij een een repeterend themaatje op *I Never Learnt To Share* en maakt hij de vocale loops op verschillende tempo's en elkaar in *I Mind*. Niet zo gek dus dat de *Ballad Give Me My Month*, het meest conventionele nummer, ook meteen het zwakst is. Juist het voortdrijven van experiment is de kracht van deze Blake. Blake stapt op zijn eerste album ver weg van datgene wat we gewend zijn van singer/songwriters. Maar ja, hebben we al niet genoeg van de vaak moeilijk kijkende mannen en vrouwen met voorspelbare instrumentaties? In de geest van Blake wel en ik ben het met dit schijfje in de hand met hem eens. De manier waarop deze 22-jarige Engelsman het spel speelt met stilte, is werkelijk indrukwekkend. Het maakt van James Blake een moderne hommage aan oude ideeën. En dat is op zich weer geniaal.

Jan-Paul Heck

Avishai Cohen

Seven Seas

Blue Note

JAZZ

Sinds de overstap van zijn eigen platenlabel Razdaz Music naar Blue Note, een paar jaar geleden, is bassist/componist/bandleider Avishai Cohen steeds populairder binnen de hedendaagse jazz geworden. De Franse Blue Note afdeling, onder leiding van de briljante Nicolas Pflug, toch al aangever van de belangrijkste nieuwe signings van het label, had goed gezien dat Cohen een perfecte combinatie van jazz en world zou kunnen bewerkstelligen. De van oorsprong Israëlische Cohen weet zijn composities immer te vervolmaken met invloeden uit de traditionele muziek uit het Midden Oosten, Oost Europese muziek, folk en zelfs Latijnse ritmes. Hij wordt daar met elk album beter in. Ook live zet de reusachtige progressie die hij de laatste jaren laat horen optimaal door. Na *Aurora*, zijn eerste prima album voor Blue Note, is zijn nieuwe album *Seven Seas* nog beter. De composities zijn allen ijzersterk en de sfeer is subtiel en warm. Met het titelnummer als een van de absolute hoogtepunten. Maar ook de zeer fraaie composities *About A Tree*, *Hayo Hayta* en album-afsluiter *Tres*

Hermanicas Eran zijn van een fascinerende schoonheid. Het door Hebreeuwse zang en oorspronkelijke Midden Oostelijke gitaarinstrumenten verfraaide *Halah* is al net zo bijzonder. Over het gehele album wordt er ronduit fantastisch gemusiceerd. Cohen basspel gedijt optimaal op de spannende ritmes van Itamar Doari en de vloeiende keyboard en pianoklanken van Shai Maestro. Een handvol aan gastmuzikanten brengt de extra kleur. *Seven Seas* is een spannend, kleurrijk en uitermate boeiend jazzalbum dat binnen het oeuvre van Cohen een meesterlijke zal blijken.

Dick Hovenga

Colin Vallon Trio

Ruga

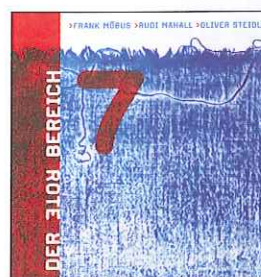
ECM Records

HEDEENDAAGSE JAZZ

Het pianotrio is tot op de dag van vandaag een van de populairste bezettingen in de jazz en werk voor piano, contrabas en slagwerk verschijnt dan ook aan de lopende band. Zo nu en dan zitten daar albums tussen die er werkelijk met kop en schouders bovenuit steken. Waarbij het niet klinkt alsof er drie stemmen te horen zijn, maar de drie instrumenten met één mond spreken. Muziek, waarvan het voelt alsof er meer gezegd wordt dan je kunt bevatten.

En dat geldt zonder twijfel voor het nieuwe album van de Zwitserse pianist Colin Vallon. Met Ruga debuteert zijn trio, dat verder bestaat uit landgenoten Patrice Moret (contrabas) en drummer Samuel Rohrer (ook bekend van het Wolfert Brederode Quartet), op het platenlabel ECM. En wat een debuut is het! Werkelijk alles klopt aan dit album. De dynamische opbouw, de sterke composities, het hechte groepsgekluis; van de eerste tot de laatste noot grijpt Vallon zijn luisteraars bij de strot. Neem het titelnummer Ruga: de lijn van het melancholische, ingetogen gespeelde thema wordt doorgetrokken naar de solo, waar het spel krachtiger en vrijer wordt tot het oplost in een prachtige stilte. Dat geldt ook voor nummers als *Polygonia*, *Telepathy* of *Meral* waarbij het trio de muziek telkens van een net iets andere signatuur voorziet. Een pianotrio dat je slechts ademloos kunt ondergaan.

Koen Graat

Der Rote Bereich

7

Intakt/Codaex Intakt Cd192

GEVARENJAZZ

**** ½

DRB moet je live gezien hebben. Het is na bijna twintig jaar, waarvan tien in de